

Найближчі подруги, чи як?..

— Як я люблю літо! — промовила Рікка, задивляючись у синє небо.

Вона лежала горілиць, гладила віхтики трави, які лоскотали їй долоні.

— А я люблю морозиво, — озвалася Ліза, яка лежала поруч і теж дивилася на небо.

Ліза — найліпша подруга Рікки.

— А ще люблю, коли надворі спека. Морозиво тане й стікає в горло, — підхопила Рікка.

Ліза захихотіла.

— Я люблю, коли можна гуляти весь день допізна, і щоб дорослі не заганяли спати! — майже викрикнула Ліза, та так голосно, щоб точно почула мама.

Ліза перевернулася на бік, подивилася просто у вічі Рікки й майже пошепки промовила:

— Я закохалася у Тома з «Б»-класу.

Стало тихо. Ліза зашарілася. Рікка не зводила очей з безхмарного, синього неба.

— Я закохалася у Тома з «Б»-класу, — повторила Ліза.

Рікка якось ніколи не думала, що Ліза може закохатися. Сама вона ніколи ні про які закоханості й не думала. Може, варто задуматися, бо онде Ліза раптом закохалася, а вона — ні.

— Ти ж знаєш Тома. Може, нас зведеш?

— Зведу? — перепитала Рікка, ніби й уявлення не мала, про що йдеться.

— Ну, ти ж добре знаєш Тома, — наполягала Ліза.

— Ну... знаю... — Рікка гарячково намагалася згадати, коли востаннє розмовляла з Томом, але марно. — Ми вже давно не дружимо.

— Людину або знаєш, або ні, — гнула своє Ліза. — Ти ж не можеш отак раптом перестати його знати.

— Ми просто сусіди. Він ходить у «Б», а я — в «А». Він грає у футбол, а я з ТОБОЮ воджуся.

Рікка наголосила на отому «з ТОБОЮ», щоб Ліза таки зрозуміла: вона не так уже й добре знає Тома. І перетинаються так зрідка, ніби живуть на різних планетах.

— Ось бачиш, як чудово все складається? Ви сусіди, ти його давно знаєш. Що заважає нас познайомити ближче? — засміялася Ліза.

Рікка не сміялася.

Потім Ліза лише про Тома й говорила. Рот їй не замикався.

— Треба й тобі когось знайти! — раптом вигукнула вона.

Рікка подумки перебрала всіх хлопців у своєму класі. Нема там у кого закохуватися. І в паралельному класі — теж.

Ріцці раптом стало прикро на душі. А якщо вона не здатна закохуватися?

— Як думаєш, бувають люди, не здатні на кохання? — з напускною байдужістю запитала Рікка, щоб Ліза не здогадалася, що вона себе має на увазі.

— Усі закохуються, — авторитетно заявила Ліза, ніби оце раптом стала експертом у любовних питаннях.

Рікка потупила погляд. А якщо вона єдина у світі не здатна закохатися? Що тоді? А може, просто не знає, як воно — бути закоханою. А може, вже давно в когось залюбилася і не здогадується про це?

— Звідки ти знаєш, що закохана? — раптом запитала Рікка.

— У животі наче бульбашки булькочуть, — задоволено відповіла Ліза.

Рікка прислухалася до себе. Але нічого в животі не булькотіло.

— Може, гайнемо до води? Скупаємося? — запропонувала вона, підводячись із трави. — Запитаю в мами, чи поїде з нами.

— А які в Тома сині очі! — зітхнула Ліза, не слухаючи подругу.

Рікка щось ніколи не помічала Томових синіх очей.

— То, може, гайнемо скупатися? — перепитала Рікка, але Ліза її не чула.

Тоді Рікка сказала, що їй час додому обідати, хоча вони вже давно пообідали.

Рікка поволі брела додому. Їй аж ніяк не подобалося, що Ліза закохана. Вона підбрала з землі палицю й повела її вздовж паркана. Цок-цок-цок, цокотіла палиця по штахетинах. На вихідні вона поїде до тата й не буде бачитися з Лізою. Завжди було сумно покидати Лізу що другий тиждень, тепер же вдвічі сумніше. А якщо наступного тижня у неї заведеться хлопець? Ось повернеться Рікка в неділю, а найліпша подруга уже тю-тю?

Рікка пожбурила від себе палицю і замислилася, за що би взятися. Невже тинятися самотою до самого вечора? Коли проминала будинок Тома, їй аж мурашки забігали по

спині. Відчуття, ніби весь їхній Сосновий пагорб раптом перемінився.

— Рікко-о-о! — почувся голос її молодшої сестрички Анни.

Анна і Нільс бігли їй назустріч. Вони двійнята, їм всього лиш по три роки.

— Пограєшся трохи з малюками? — запитала мама.

Рікка важко зітхнула. Мама наче в засідці сидить, тільки й чекає, щоб повісити на неї малюків. Тому Рікка зазвичай утікає до Лізи, бо та — єдина дитина в сім'ї.

Провальне звідництво

Наступного дня Рікка ледь не помирала від нудьги на перерві.

— Бачила Тома? — чіплялася з розпитуваннями Ліза.

— Так...

— Що йому найбільше смакує?

— Не знаю, — ледь не застогнала Рікка.

— У нього велика кімната?

— Та ні, цілком звичайна.

Учора, доки Ліза не зізналася у своїй закоханості, все було нормально. А тепер до неї годі було пробитися.

— А ще Том має собаку! — щebetала Ліза із захопленими іскорками в очах. — Я ж завжди мріяла про собаку!

Рікку від тих слів аж шпигнуло в животі. Піп був майже її собакою. Ще крихітним цуциком він залазив їй у пазуху, спав на колінах. Іноді Піп ще досі до них навідується. І що, тепер це буде собака лише Лізи й Тома?

Коли пролунав дзвінок з останнього уроку, Ліза прошепотіла їй на вухо:

— Пошпигуємо за Томом?

Він саме вийшов зі шкільних воріт за кілька кроків попереду них.

— Ні! — категорично заперечила Рікка. — Навіщо?

— Можливо, сьогодні нас зведеш? — промовила Ліза, заворожено дивлячись на Томову спину.

— Ліпше їдьмо купатися! Надворі така теплінь!

— Не хочу.

— Ти й вчора не хотіла!

— Пошпигую за Томом, — вирішила Ліза і швидким кроком почимчикувала за ним.

«Можна й пошпигувати трохи, — подумала Рікка. — А коли він зайде в дім, поїдемо скупатися».

Вони рушили вслід за Томом. Том мешкав нижче вулицею коло Рікки. Він скоротив собі шлях через живопліт і зник з очей.

— Не встигли, — полегшено зітхнула Рікка.

— Подзвони йому й запитай, чи захоче стати моїм хлопцем, — Ліза схопила Рікку за футболку й благально зазірала в очі.

— Уже?

От цього їй аж ніяк не хотілося. Це ж страх як незручно.

— Так! — запально скрикнула Ліза.

— Чому сама не запитаєш?

Рікка висмикнула футболку з цупких Лізиних пальців.

— Ти збожеволіла? Я не можу!

— І я не можу!

— Він же твій сусід, — скиглила Ліза. — Тобі ж це як раз плюнути.

Рікка спробувала уявити, як вона дзвонить і питає Тома, чи не хоче той стати коханим Лізи. Ой, ні. Тільки не це.

— Будь ласочка! Плі-і-з!

Рікка завагалася. Якщо відмовить, Ліза образиться. Якщо погодиться, то в Лізи, швидше за все, з'явиться хлопець. Ні те, ні інше їй не подобалося. Ліза випхала подружку через лазівку в живоплоті, і ось Рікка вже в садку. Попереду — будинок Тома, позаду Ліза перегородила шлях до відступу. Схоже, вибору в неї немає. Рікка підійшла до будинку, звернула за ріг. Обернулася. Тут Ліза її не побачить. Вона повільно піднялася сходами на ганок. Може, дременути додому? Сховатися

з головою під ковдру й перечекати, доки закінчиться Лізина закоханість?

Рікка підступила до дверей, натиснула на дзвоник, і двері відразу відчинилися, та так рвучко, що вона ледь не впала навznak зі сходів. У коридорі, з наплічниками і в черевиках, стояли Том і Муна, його мама. Саме зібралися виходити з дому. Муна стримувала Піпа за ошийник. Піп тупотів лапами по підлозі, наче барабанными паличками, і щосили метляв хвостом — так тішився появі Рікки. Том з мамою засміялися, дивлячись, як пес рветься її облизати.

— Привіт, Рікко! Як мило тебе бачити! — зраділа Муна. — А ми їдемо купатися. Хочеш з нами?

Рікка мовчала, мовби їй на мить заціпило. Вона ж мала на меті лише запитати, чи не захоче Том стати хлопцем Лізи. Але зараз про таке й мови не могло бути.

— Якщо маєш бажання, звісно, — додала Муна.

Том нічого не сказав. Дивно було б поїхати купатися з Томом. Вони ж уже давно не водяться. А з іншого боку, Ліза не хотіла купатися, хоч надворі ледь не спека. Раптом Рікка уявила, чим усе обернеться, якщо Ліза й Том стануть закоханою парою. Тоді Ліза їздитиме з ним купатися. Тоді до Лізи лащитиметься Піп і радісно метлятиме хвостом. А Рікка сама сидітиме вдома й смертельно нудьгуватиме до кінця свого життя.